

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Samlede digte

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Samlede digte", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 61. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staf02tom-shoot-idm139730423407152/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

- 5 Som din Slægt du favned' Kunstens Sønner,
Og hver Sandheds Elsker Haanden gav,
Derfor alle Musers Graad forskønner
I en sielden Perlekrands din Grav.
- 6 Ædle Mand! som mildt i Pragt og Fylde,
Lig en Trængende, var blid og øm,
Og som, naar han Høihed saaes at hylde,
Søgte Tingen til en ædel Drøm;
- 7 Sieldne Ædling! trøstesløs jeg sætter
Dette Minde uden Pral og Svig,
Om dit Navn en sielden Krands jeg fletter:
Den var onå, som ikke elskte dig.

Rosenmøen

- 1 Indflettet i Naturens Krone,
Som rundt om hele Jorden gaaer,
Opløftet paa en Tornetrone,
En halv udsprungen Rose staer.
- 2 De andre Blomster bly udfolde
Sig om dens blide Majestæt;
Med Ærefrygt Favoner holde
Det elskovsvarme Aandedræt.
- 3 Fra Maanen Englevinger bære
Til den de klare Draaber ned;
Henrykte, Jord og Himmel ære
Den blussende Undseelighed.

- 4 O svar mig, Solens feire Datter!
Forraad din Sanger, hvilken Aand
Du med dit Purpuræy indfatter
I lette, smerteløse Baand?
- 5 Huldsligste! svar, om du lærte
Til Een at skille dig fra Aft?
Hvad eller om kun Verdens Hierte
Bevidstløs, slaær i din Gestalt? –
- 6 I Bøgelunden stærkt det luffer,
Det synes at advare mig,
Men Rosens Engelaande duffer
Og i et Struul den aabner sig.
- 7 Da maae jeg over den mig bøie,
Da maae jeg bøie mig saa nær,
En Taare rinder fra mit Øie
Og i dens Barm min Længsel bær.
- 8 Men brat min hede Graad udslæter
Den Feires rene Purpurglands,
Af de opløste Blade fletter
Favonen sig en Sørgetrands.
- 9 Dog af den nøgne Stalk udstrækker
Et Glimt sig i den stille Luft,
Og til en Barngestalt omtrekker
Sig med den holdne Rosenduft.
- 10 Hvi gyder du, o Dødelige!
Saa tynner den med fremmed Røst,
Din Taare ned i Fredens Rige
Og saater et uskyldigt Bryst?

- 11 Med barnlig, dog med sindrig Glæde,
Jeg Bladetemplet bygged' op,
Og løffed' dybt fra Nattens Sæde
Mod Stjerneerne den fulde Knop.
- 12 Som Templets salige Præstinde,
Til Himlen saae jeg Dag og Nat,
Udsendende med alle Vinde
Min Viraks hemmelige Skat.
- 13 Hvi, grumme Dødelige! rører
Mig da din Graad med fremmed Magt?
Farvel! i Ørkenen jeg isører
Mig snart en anden Blomsterdragt.
- 14 Tøv og tilgiv min tunge Taare!
Tilgiv, du rene Blomstersæl!
Thi ak! jeg elsked' dig saa saare,
Min Taare flød af Æmhed's Væld.
- 15 Blant Mennesker det Skønne sviger,
Paa Elskov følger Nag og Had,
Thi søger jeg i Blomsters Riger
Et elsket Liv med Stilk og Blad.
- 16 Da blusser Duftgestaltens Kinder,
Og længter ei et lide Noer,
Den fagre Rosenmæ jeg finder
Og hører disse søde Ord:
- 17 Og vil det dig da saa behage
At elskes og at elske mig,
Du maae en Blomstgestalt paatage,
I Fryd og Uskyld Barnet lig.

- 18 Da skal vi slynges i hinanden,
Sødt kysede i hvert et Løv,
Og i en salig henrykt Blanden
Forene alt vort Blomsterstøv.
- 19 Brat hun fra Rosenbusken hæves
Og svinder bort paa Vindens Flod.
Tøv, sømme Rosenstøe! – Forgæves!
Gid paa min Grav som Blomst jeg stod!

Sommerfuglen og Blomsten

- 1 En Sommerfugl paa Blomstens Blad
I Solens varme Straale sad
Og kiendte ingen Smerte.
O skønne Blomst! jeg har dig kjær,
Din søde Duft, dit Farveskiær
Jeg elsker ret af Hierte.
- 2 Ak! Ak! hvad hjælper al min Pragt?
Der er en kold og fiendtlig Magt,
Den maae det Skønne hede:
Om føie Tid jeg døer, jeg døer,
Og dine Vingers Sølvelflor
Forgaaer med mine Blade.
- 3 O Bedste! hvad du sagde der,
Det gaacr mig ret saa nær, saa nær,
At jeg det ei kan sige.
Nu bliver jeg paa dette Sted,
Og døer du da, saa døer jeg med,
Med dig, med dig tillige!

Men Kinderne sig sagte folde
36 Og Lokken langsomt vorder hvid;
Men Gratien vil Flugten tage
Og Elskov, ak! maae følge den –
39 O gid med Kunsten at behage,
End den, at elske, svandt igjen!
O Musa! du kan Skiebnen tæmme,
42 Din Tryllekrede du om mig slaae,
At der i Drøm jeg engang glemme
Hvad da jeg vaagen savne maae.

Paakaldelsen

Den 31te Julii 1806

- 1 O læg din søde Vellyd paa min Læbe,
(Saaledes jeg til Sangers Fader bad)
Og lad mig ved din Bistand heldig stræbe
At tolke Daners Hietter i mit Qvad!
I høie Jubellyd lad mig forkynde
Fra Travens Bredder hen til Nordcaps Fjeld,
Den ædle Heltkraft; den blide Ynde,
Som skaber Danmarks Hæder og dets Held.
- 2 Bønhør mig, før jeg uindviet synger
Den gode Sags trofaste Frederik,
Som rundt om Riget Hærens Staalgiord slynger,
Og langt fra seirer ved sit Heltblik;
Som om sit Folk med Arm og Tanke værner,
Og alt ved Rygret om sit viise Mod,
(De vundne Feldtog værdt), den Frække fierner;
En Seier uden Taarer, uden Blod.